

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הַאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֵךְ ב' - חֲלָק י"א

קוֹנְטֵרְס 41

מוֹפֵץ לֵלֵא מֵטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירּוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יּוֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעִ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

אור הזוהר

ערכה של שעה

עלון 33
תשרי תשע"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ט"ל תשכ"ח מפי זרעו

תקליטור אוזרות הזוהר וכו':
12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד ...

לא ישיככל ויהימיך לרחבת תורה ויראת שמים בגוים

במות החבור שקי,
 ספר הזוהר המדויק
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברהמים

"בדאי חבורא דילך
 דאיתו ספי הוהר
 יפקון מיה מן גלותא
 ברהמי"

תקון
 חזק
 פשרים
 מוסר
 מילי
 ספרים
 עירבים
 פסח
 צינית
 קביל
 שבת
 שולחן
 עירובין
 יומין
 תיקון
 המביית
 ועיה

"קול הזוהר"
 שיעורים
 בזוהר היומי
 בטלפון
 0722-990044

מפעל הזוהר העולמי
 נחל לכיש 24/8
 בית שמש
 054-843-6784

רוצה להיות מליונר בעז"ה?
לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה
 לקבלת הספרים ערכה של שעה,
 גדולי ישראל והזוהר,
 תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
 רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
 טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

כָּרְ אַנּוּן מִמֶּנּוּ דַעְלָמָא דְאַתְמַנּוּן לְשִׁלְטָאָה
מְהֵכָא נְפִיק דִּינְהוּן לְשִׁלְטָאָה מְגוּ הֵהוּא
רוּחָא דְאַתְרָשִׁים בְּתֵלַת אַתְוּוּן. וּמְהֵכָא
מַעְבְּרִין קִיּוּמֵיהוּ מַעְלָמָא וְאַתְדַּנּוּ בְּהַאי נוּרָא
דְנֻגִיד וְנְפִיק. כּוּלָא אַתְמַסֵּר בְּהַאי הִיכְלָא.
בְּגִין דְאַתְרָשִׁימוּ בְּתֵלַת (ר"א תלת) אַתְוּוּן הֵכָא
הַאי רוּחָא אַתְכְּלִיל בְּהוּ. הֵהִיא חֵיווּתָא אֲפִיק
חֵיילִין וּמְשַׁרְיִין דְלִית לְהוּן חוּשְׁבָנָא.

כָּרְ דִּינִין דַּעְלָמָא מְהַאי הִיכְלָא נְפִיקִי הֵן לְטַב
הֵן לְבִישׁ. פֵּר תֵּלַת בְּנֵי חֵיילִין וּמְזוּגֵי.
דְלָא אַתְיֵיב רְשׁוּ בְּאַתְרֵי דָא. דְהָא בְּהֵהוּא
נְהַר עֲלָאָה דְכָל נְהוּרִין נְגִדִין מְגִיהָ קִיּוּמָא
מְלָה. בְּאַמְצְעִיתָא (ד' טו ע"ב) דְהִיכְלָא דָא הוּא
אַתְרֵי מְתַקְנָא לְקַבֵּל רוּחָא דְלַעִילָא בְּגוּ רוּחָא
דָא וְדָא סְלָקָא בְּהוּ.

תְּרִין עֶשֶׂר פְּתַחִין אַנּוּן לְהִיכְלָא דָא. בְּכָל
פְּתַחָא וּפְתַחָא כָּל אַנּוּן סְרַכִּין וּמִמֶּנּוּ
דְאַנּוּן מְכַרְזֵי לְאוּדְעָא לְתַתָּא כָּל אַנּוּן דִּינִין
דְזַמִּינִין לְנַחְתָּא לְתַתָּא. כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (דניאל
ו') קָרָא בְּחִיל וְכֵן אָמַר גּוּדוּ אֵילָנָא וְגו'.

וּמְגוּ פְּרוּזֵי אֵלִין נְטִילֵי מְלָה כָּל מְרִיהוּן
דְגַדְפִּין עַד דְאוּדְעֵי מְלָה לְרַקִּיעַ דְחַמָּה.
וּמִתְמַן פֵּד נְפִיק שְׁמַשָּׁא נְפִיק מְלָה
וְאַתְשֻׁטְיָא בַּעְלָמָא עַד דְמַטֵּי לְהֵהוּא חֵיוּתָא
דְרַקִּיעָא דְכָל כְּכַבֵּי דְרַקִּיעָא גְלִידוּ בֵיהּ דְאַיְהוּ
בְּאַמְצְעִיתָא דְרַקִּיעָא.

וְשְׁמַעִין מְלָה וְנַקְטִין לָהּ אַנּוּן סְרַכִּין דְתַחַת
(שְׁמַיָא) (ר"א שְׁמַשָּׁא) וְאַנּוּן דְמִמֶּנּוּ עַל הֵהוּא
חֵיוּתָא וּמִתְמַן אַתְפִּשֵׁט לְעֲלָמָא. וְאַפִּילוּ רוּחִין
וְשַׁדִּין וְאַפִּילוּ עוֹפֵי שְׁמַיָא מוֹדְעֵי לִיהּ
בְּעֲלָמָא. פְּרוּזִין תְּבִין וְסַתְמִין פְּתַחִין. לָא
סְלָקָא (לְאַתְמַלְקָא) רוּחָא בְּרוּחָא עַד דְכְּלָהוּ רוּחִין
תַּתָּאי כְּלָהוּ חַד בְּהַדֵּי (רוּחָא בְּתֵר) הַאי רוּחָא

כָּרְ אוּתָם מִמֶּנִּי הַעוֹלָם שְׁהַתְּמַנּוּ
לְשִׁלְט, מְכַאן יוֹצֵא דִינָם לְשִׁלְט
מִתּוֹךְ אוּתָהּ הַרוּחַ שְׁנַרְשָׁמָה
בְּשִׁלְשׁ אוּתִיּוֹת. וּמְכַאן מַעְבְּרִים
קִיּוּמָם מִהַעוֹלָם וְנִדְוִינָם בְּאֵשׁ
הַזֹּו שְׁשׁוּפְעַת יוֹצֵאָתָא. הַכֵּל נְמַסֵּר
בְּהִיכֵל הַזֶּה. מִשּׁוּם שְׁנַרְשָׁמוּ
בְּשִׁלְשׁ אוּתִיּוֹת כְּאֵן, הַרוּחַ הַזֶּה
נְכֻלְלַת בְּהֵם. אוּתָהּ הַחֲזִיָּה
מוֹצִיאָה צְבָאוֹת וּמַחְנֹת שְׁאִין
לָהֶם חֲשַׁבּוֹן.

כָּרְ דִּינֵי הַעוֹלָם יוֹצֵאִים מִהִיכֵל
הַזֶּה, הֵן טוֹב וְהֵן לְרַע, פֵּרְט
לְשִׁלְשָׁה - בְּנִים, חַיִּים וּמְזוּנוֹת,
שְׁלָא נִתְנָה רְשׁוּת בְּמָקוֹם הַזֶּה.
שְׁהַרִי בְּאוּתוֹ נְהַר עֲלִיוֹן שְׁכַל
הָאוּרוֹת שׁוֹפְעִים מִמֶּנּוּ הַדְּבַר
עוֹמֵד. בְּאַמְצַע הִיכֵל הַזֶּה הוּא
מָקוֹם מְתַקֵּן כְּנֻגַד הַרוּחַ
שְׁלַמְעֵלָה בְּתוֹךְ הַרוּחַ הַזֶּה, וְזוֹ
עוֹלָה בְּהֵם.

שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּתַחִים הֵם לְהִיכֵל
הַזֶּה. בְּכָל פְּתַח וּפְתַח כָּל אוּתָם
שָׂרִים וּמְמַנִּים שְׁמַכְרִיזִים
לְהוֹדִיעַ לְמַטָּה כָּל אוּתָם הַדִּינִים
הַעֲתִידִים לְרִדֵּת לְמַטָּה, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (דניאל ד') קוֹרָא בְּחִיל וְכֵן
אוֹמַר קַצְצוּ הָאֵילָן.

וּמִתּוֹךְ הַפְּרוּזִים הַלְלוּ לִזְכוּתֵיהֶם
דְּבַר כָּל בַּעֲלֵי הַכְּנַפִּים, עַד
שְׁמוֹדִיעִים הַדְּבַר לְרַקִּיעַ שֶׁל
חַמָּה. וּמִשּׁוּם, כְּשִׁיּוֹצֵאָתָא הַשְּׁמַשׁ,
יוֹצֵא דְבַר וּמִשׁוּטְט בַּעוֹלָם עַד
שְׁמִיגֵיעַ לְאוּתוֹ הַנְּחַשׁ שֶׁל הַרְקִיעַ
שְׁכַל כּוֹכְבֵי הַרְקִיעַ קְפוּאִים בּוֹ,
שְׁהוּא בְּאַמְצַע הַרְקִיעַ.

וְשׁוֹמְעִים הַדְּבַר, וְלוֹקְחִים אוּתוֹ
הַשָּׂרִים שְׁתַּחַת [הַשְּׁמַיִם] הַשְּׁמַשׁ,
וְאוּתָם שְׁמַמִּים עַל אוּתוֹ הַנְּחַשׁ,
וּמִשּׁוּם זֶה מִתְפַּשֵׁט לְעוֹלָם.
וְאַפִּילוּ רוּחוֹת וְשַׁדִּים וְאַפִּילוּ
עוֹפוֹת הַשְּׁמַיִם מוֹדִיעִים אוּתוֹ
בַּעוֹלָם. הַפְּרוּזִים שְׂבִים וְסוֹתְמִים
פְּתַחִים. לָא עוֹלָה [לְאַתְמַלְקָא] רוּחַ

וְכִלְהוּ אֶתְפִּלְיָן וְעֹלֵיין דָּא בְדָא עַד
דְּאִתְעֵבִיד כִּלְא חַד.

ברוח עַד שְׁכַל הַרוּחוֹת
הַתְּחַתּוֹנוֹת כְּלָם אֶחָד יַחַד עִם
[הרי"ם אמר] הַרוּחַ הַזֶּה, וְכִלְם
נְכִלְלִים וְנִכְנְסִים זֶה בְּזֶה עַד
שֶׁנַּעֲשֶׂה הַכֹּל אֶחָד.

כְּשֶׁבֶן אָדָם נִמְצָא בְּבֵית חֲלִיו,
כָּאן נִדְוֵן הֵן לַחֲיִים הֵן לְמוֹת.
הַחֲיִים תְּלוּיִים לְמַעְלָה. אִם נִדְוֵן
כָּאן לַחֲיִים - נוֹתְנִים חֲיִים
מִלְּמַעְלָה. וְאִם לֹא - אִזּוֹ לֹא
נוֹתְנִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ שֶׁל מִי
שֶׁנִּדְבַק בְּרַבּוֹנוֹ וְנִכְנַס וַיִּזְאַ. כָּאן
קִידָה עַל אַפִּים בְּאַרְץ לְהַתְּגַבֵּר
עַל הַדִּין. עַל הַהִיכָל הַזֶּה נֶאֱמַר
(דברים לב) אֵל אֲמוּנָה וְאִין עֲוֹל
וְגו'.

הַיְכָל הַחֲמִישִׁי הִיכָל זֶה הִיכָל
הַבְּרַק שְׁזוּהַר, שֶׁהוּא רוּחַ
שְׁמֹזְהִיר וּמְאִיר לְאוֹתָם
הַתְּחַתּוֹנִים. רוּחַ זֶה הִיא כְּלוּלָה
וּפְתוּחַת וְסוּגְרַת, מְאִירָה וְנוֹצֵצַת
לְכָל הַצְּדִידִים. מְנַצֵּנִן זֶה מְאִיר
אוֹר אֶחָד כְּעֵין הָאֲרָגְמָן. הָאוֹר
הַזֶּה כּוֹלֵל כָּל [כָּל] הַגּוּנִים
שְׁמֹאֲרִים. אוֹר לְבָן וְשׁוֹר, אָדָם
וְיֶרֶק. נְכִלְלִים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה. נִרְקַם
לְבָן בְּאָדָם, שְׁחֹר בְּיֶרֶק. אַחַר כֵּן
לְבָן בְּשׁוֹר. וְנַעֲשִׂית חִיָּה אַחַת
מִרְקַמַּת, וְנִכְלָל בָּהּ יֶרֶק וְאָדָם.
דְּמוּתָהּ כְּדְמוּת אָדָם שְׁכוֹלֵל כָּל
הַדְּמִיּוֹת.

מִכְּנֶה יִצְאוּ אַרְבַּעַה עֶמּוּדִים
שֶׁהֵם חִיּוֹת גְּדוֹלוֹת עַל אֵלֶּה
שֶׁלְּמַטָּה. אֶחָד נִקְרָא אוֹפֵן שֶׁהוּא
שָׁנִים. מִשׁוּם שֶׁכְּשֶׁנִּרְאָה זֶה,
מְאִיר אַחַר בְּתוֹכוֹ. דְּבוּק זֶה בְּזֶה.
נִכְנַס זֶה בְּזֶה. אַחַר כֵּן נִכְנַס אַחַר
זֶה בְּזֶה, וְנִרְאִים אַרְבַּעַה רְאִשִׁים
לְאַרְבַּעַה רוּחוֹת הָעוֹלָם, וְכִלְם
גּוּף אֶחָד. וְאֵלֶּה הֵם שְׁכַתּוּב בְּהֵם
(יחזקאל א) כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאוֹפֵן
בְּתוֹף הָאוֹפֵן. וְכָל אֵלֶּה קְשׁוּרִים
זֶה בְּזֶה, כְּמִרְאֵה חִסוּת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁלֹּא נִפְרְדוֹת לְעוֹלָמִים. חִסְיָה הַזֶּה שֶׁל אַרְבַּעַה גּוּנִים מִרְקַמִּים

בַּר נֶשׁ פִּד אִיהוּ בְּבֵי מְרַעִיָּה הִכָּא אֲתִדֵּן הֵן
לַחֲיִים הֵן לְמוֹת. חֲיִין תְּלִיין לְעִילָא אִי
אֲתִדֵּן הִכָּא לַחֲיִים יִהְיִי חֲיִין מְלַעִילָא וְאִי לֹא,
לֹא יִהְיִין. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה מָאן דְּאִתְדַבֵּק
בְּמֵאֲרִיָּה וְעֹל וְנִפִּיק. הִכָּא קִידָה בְּאַנְפִּין
בְּאַרְעָא לְאַתְגַּבְּרָא עַל דִּינָא. עַל הָאִי הִיכָּלָא
אַתְמָר (דברים לב) אֵל אֲמוּנָה וְאִין עֲוֹל וְגו'.

הִיכָּלָא חֲמִישָׁאָה. הִיכָּלָא דָּא הִיכָּלָא דְּבִרְקָא
זְהִיר. דְּאִיהוּ רוּחָא דְּמִזְהִיר נְהִיר
לְאַנּוּן תְּתָאִי. רוּחָא דָּא אִיהוּ כְּלוּל וּפְתוּחַ
וְסִגְרִי נְהִיר וְנַצִּיץ לְכָל סְטֵרִין. מְנַצֵּצוּ דָּא
נְהִיר חַד נְהוּרָא כְּעֵין אֲרָגוֹנוּנָא. נְהוּרָא דָּא
כְּלוּל כָּל (ד"א כָּל) גּוּוּנִין דְּנְהִרִין. נְהוּרָא חוּוּר
וְאוּכְם סוּמְק וְיֶרוּק. אֲתְפִּלְיָן אֲלִין בְּאַלִּין.
אַתְרָקִים חוּוּר בְּסוּמְק. אוּכְם בְּיֶרוּק. לְבַתָּר
חוּוּר בְּאוּכְם וְאַתְעֵבִיד חַד חִיוּוֹתָא מִרְקַמָּא
וְאַתְפִּלְיָן בְּהּ יֶרוּק וְסוּמְק. דִּיוּקְנָהָא כְּדִיוּקְנָא
דְּבַר נֶשׁ דְּכְלוּל כָּל דִּיוּקְנִין.

מִינָהּ נִפְקוּ אַרְבַּע סְמִכִין דְּאַנּוּן חִיוּוּן רְבִרְבָּן
עַל אֲלִין דְּלִתְתָּא. חַד אַקְרִי אוֹפֵן
דְּאִיהוּ תְרִין. בְּגִין דְּכַד אֲתַחֲזִי הָאִי אֲתַנְהִיר
אַחְרָא בְּגוּוִיָּה. דְּבִיק דָּא בְּדָא. עֹאֵל דָּא בְּדָא.
לְבַתָּר עֹאֵל אַחְרָא דָּא בְּדָא וְאַתְחַזִּין אַרְבַּע
רִישֵׁין לְאַרְבַּע סְטֵרִין דְּעֹלָמָא וְכִלְהוּ חַד
גּוּפָא. וְאַלִּין אַנּוּן דְּכַתִּיב בְּהוּ (יחזקאל א) כְּאֲשֶׁר
יִהְיֶה הָאוֹפֵן בְּתוֹף הָאוֹפֵן, וְכִלְהוּ אֲלִין
קְשִׁירִין דָּא בְּדָא. כְּחִיזוּ (כ"א דְּחִיּוּן) דְּחִיוּוֹן עֲלֵאִין
דְּלֹא מִתְפָּרְשֵׁן לְעֹלָמִין. הָאִי חִיוּוֹתָא דְּאַרְבַּע
גּוּוּנִין מִרְקַמָּן אַחֲרֵיהּ אֲלִין בְּאַלִּין לְאַרְבַּע
זֶה בְּזֶה, כְּמִרְאֵה חִסוּת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁלֹּא נִפְרְדוֹת לְעוֹלָמִים.

סְטָרִין. מְהֵכָא כַּד נְטָלָא חֵיוָתָא דָּא נְטָלָא
לְתָרִין סְטָרִין.

הָאִי רוּחָא דְבִרְקָא אֲתַפְּלִיל בְּתָרִין רוּחִין.
רוּחָא דָּא דְבִרְקָא אֲפִיק חַד חֵיוָתָא וְכָל
אֲנוּן נְהוּרִין. רוּחָא אַחְרָא אֲתַנְהִיר מַגִּיה
דְּאִקְרִי רוּחָא מְלַהֲטָא נְהוּרִין מַגִּיה תָּרִין
נְהוּרִין דְּאֲנוּן אַרְבַּע. וְאֵלִין נְהוּרִין מִתְהַפְּכִין
בְּגוּוּנִין. וְהֵכָא אִיהוּ (בראשית א) לֵהֵט הַחֶרֶב
הַמִּתְהַפֶּכֶת. אֵלִין אֲנוּן נְהוּרִין דְּמִתְהַפְּכִין
שְׁנָא דְחַרְבָּא (ואליו גליו) וְאֵלִין קְיָיְמִי עַל הַיִּכְלָא
דְּלַתְמָא. בְּגִין דְּהָאִי לֵהֵט הַחֶרֶב קְיָיְמָא עַל
אֲנוּן שְׁבַעִין נְהוּרִין דְּבִי דִּנְא. מְהֵכָא כָּל אֲנוּן
דִּינִין דְּדִינִי דִּנְא חַרְבָּא תְּלִיָּא עַל רִישֵׁיהוּ
מְלַעֲיָא.

הָאִי לֵהֵט הַחֶרֶב דְּאֵלִין אֲנוּן נְהוּרִין דְּלִסְטֵר
שְׁמַאֲלָא אֲפִיקוּ חַד חֵיוָתָא אַחְרָא
דְּקְיָיְמָא עַל אַרְבַּע דְּלָא קְיָיְמִי בְּקִיּוּמֵיהוּ תְּרִי
מִימֵינָא וְתְרִי מְשַׁמְאֲלָא. כַּד רוּחָא דְּחֵיוָתָא
הָאִי עָאל בְּאֵלִין. נְצִיץ מַגִּיהוּ תְּרִי נִיצוּצִין
מְלַהֲטוּ. וְנִפְקִי מֵהָאִי הַיִּכְלָא לְבַר וּמִתְהַפְּכִי
תְּדִיר. אֵלִין נִיצוּצִין מְלַהֲטוּ לְזַמְנִין נוֹקְבִי
לְזַמְנִין גּוֹבְרִי לְזַמְנִין רוּחִין לְזַמְנִין עִירִין
קְדִישִׁין.

מְאִי טַעְמָא בְּגִין דְּכַד אֲתַפְּלִיל הָאִי חֵיוָתָא
בְּחֵיוָתָא קְדַמָּאָה, מַגּוּ תְּקִיפּוּ
דְּאֲתַפְּלִילָן דָּא כְּדָא, נִפְקָא חַד נְצוּצָא מְלַהֲטָא
תְּדִיר דְּלָא אֲתַדְעָה לְעַלְמִין, וְשַׁאטָא וְאֲזֵלָא
אַבְתַּרְיָהוּ דְּאִינוּן תָּרִין נִיצוּצִין.

וְהִשְׁתָּא אֲנוּן גּוֹבְרִין וְעַבְדִּין שְׁלִיחוּתָא
בְּעַלְמָא, וְעַד לָא מְסִימִי מִתְדַעְבִּי
(בדיו) וְהָהוּא נִיצוּצָא כְּטַשׁ בְּהוּ (דף טז ע"ב) וְנְהִיר

אֲחוּזִים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה לְאַרְבַּעַה
רוּחוֹת. מְכַאן שְׁכַשְׁנוּסַעַת הַחִיָּה
הַזֶּה, הִיא נוֹסַעַת לְשְׁנֵי רוּחוֹת.

הַרוּחַ הַזֶּה שֶׁל הַבְּרָק נִכְלַלַת
בְּשְׁתֵּי רוּחוֹת. רוּחַ זֶה שֶׁל הַבְּרָק
מוֹצִיאָה חַיָּה אַחַת וְכָל אוֹתָם
הָאוּרוֹת. רוּחַ אַחֶרֶת מְאִירָה
מִמֶּנָּה, שְׁנֹקְרַאת רוּחַ מְלַהֲטָה,
מְאִירִים מִמֶּנָּה שְׁנֵי אוּרוֹת שֶׁהֵם
אַרְבַּעַה. וְהָאוּרוֹת הֵלְלוּ
מִתְהַפְּכִים בְּגוּוּנִים. וְכַאן הוּא
(בראשית א) לֵהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת.
אֵלוֹ אוֹתָם מְאִירֵת שְׁמֵהֶפְכִים
שְׁנֵינּוֹת הַחֶרֶב, (ואלה חוקים) וְאֵלֶּה
עוֹמְדִים עַל הַיִּכְלָא שְׁלַמְטָה,
מְשׁוּם שְׁלֵהֵט הַחֶרֶב הַזֹּאת
עוֹמְדָת עַל אוֹתָם שְׁבַעִים אוּרוֹת
שֶׁל בֵּית הַדִּין. מְכַאן, כָּל אוֹתָם
דִּינִים שְׁדוּנִים דִּין, חֶרֶב תְּלִיָּה עַל
רֵאשִׁים מְלַמְעָלָה.

לֵהֵט הַחֶרֶב הַזֶּה שֶׁל אֵלֶּה הֵם
אוֹתָם אוּרוֹת שְׁלַצַּד שְׁמַאֲל
הוֹצִיאָו חַיָּה אַחַת אַחֶרֶת
שְׁעוֹמְדָת עַל אַרְבַּע שְׁלֵא עוֹמְדִים
בְּקִיּוּמָם, שְׁנַיִם מִזְמִין וְשְׁנַיִם
מְשַׁמְאֵל. כְּשֵׁרוּחַ הַחִיָּה הַזֶּה
נִכְנַסַת בְּאֵלֶּה, נוֹצֵץ מֵהֶם שְׁנֵי
נִיצוּצוֹת לוֹהֲטִים, וְיוֹצֵאִים
מֵהַיִּכְלָא הַזֶּה הַחוּצָה וּמִתְהַפְּכִים
תְּמִיר. הַנִּיצוּצוֹת הֵלְלוּ לוֹהֲטִים.
לְפַעְמִים נִקְבּוֹת לְפַעְמִים זְכָרִים.
לְפַעְמִים רוּחוֹת וּלְפַעְמִים
מְלַאכִים קְדוּשִׁים.

מָה הַטַּעַם? מְשׁוּם שְׁכַשְׁנוּכְלַלַת
הַחִיָּה הַזֶּה בְּחִיָּה הַרְאִשׁוּנָה,
מִתּוֹךְ הַחֹזֵק שְׁנוּכְלָלִים זֶה בְּזֶה
יּוֹצֵא נִיצוּץ אֶחָד לוֹהֵט תְּמִיד
שְׁלֵא דוּעָף לְעוֹלָמִים, וְשֵׁט
וְהוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם שֶׁל אוֹתָם שְׁנֵי
נִיצוּצוֹת.

וְעַבְשׁוּ הֵם זְכָרִים וְעוֹשִׁים
שְׁלִיחוֹת בְּעוֹלָם. וְעַד שְׁלֵא
מְסִימִים, מִתְדַעְבִּים וְאוּ, וְהַנִּיצוּץ
הַזֶּה מְכָה בָּהֶם וּמְאִיר לָהֶם, וּמִתְחַדְשִׁים כְּמַקְדָּם, וְהֵם נִקְבּוֹת, וְהוֹלְכוֹת וּמְשׁוּטְטוֹת. וְטָרַם

שְׁמִימוֹת הֵן הוֹעֲכוֹת. וְנִיצוּץ זֶה מִכָּה בְּהֵם וּמְאִיר לָהֶם וְחוֹזְרִים כְּמִקְדָם, מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ נִיצוּץ כְּלוּל מֵהֶכֶל, כְּלוּל מֵאַרְבַּעַה גְּנוּיִם, וְלִכְּן הֵם מִתְהַפְּכִים לְכָל הַגְּנוּיִם הַלְלוּ. רוּחַ זֶה נִכְלָל בְּרוּחַ אַחֵר, כְּמוֹ שְׁאַמְרֵנוּ, וְנִרְאִים שְׁנַיִם כְּאַחַד, וְלֹא כְּאַחֲרִים הֵרָאוּשׁוּנִים

שְׁכַשְׁנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה לֹא נִרְאִים פְּרִט לְאַחַד. וְכֵאֵן נִרְאִים שְׁנַיִם, וְעוֹמְדִים בְּחִבְיבוֹת כְּלוּלִים מִכָּל הַתַּחְתּוּנִים. וְאֵף עַל גַּב שְׁהֵם שְׁנַיִם, הֵם אֶחָד. כְּאֲשֶׁר מִתְפַּשֵּׁט [פְּרִט כְּשֶׁהִתְפַּשְׁטוּ] רוּחַ בְּרוּחַ וְנִרְאִים בְּחִבְיבוֹת כְּלוּלִים מִכָּל הַתַּחְתּוּנִים, וְזֶהוּ [תה] סוּד שְׁכַתוֹב (שיר ד) שְׁנַיִ שְׁדִיף כְּשֶׁנִּי עֲפָרִים

תְּאוּמֵי צְבִיבָה הִרְעִים בְּשׁוֹשְׁנֵי. וְכִשְׁשָׁנֵי רוּחוֹת מִתְפַּשְׁטִים זֶה בְּזֶה בְּחִבְיבוֹת, אַז חוֹזֵר הֵיכַל זֶה וְנִקְרָא הֵיכַל אֶהְבָּה, הֵיכַל הָאֶהְבָּה. הֵיכַל זֶה עוֹמֵד תָּמִיד בְּקִיּוּמוֹ, וְנִגְנֵז בְּסוּד הַסּוּדוֹת לְמִי שְׁצָרִיף לְהִתְדַבֵּק בוֹ. וְכֵאֵן כְּתוּב (שם ז) אֶתָּן אֶת דְּדִי לָךְ. אַחַר כֵּן, כְּאֲשֶׁר מְאִירִים שְׁנַיִ רוּחוֹת שְׁהֵם אֶחָד, יוֹצֵאִים כְּמָה צְבָאוֹת לְכַמָּה רוּחוֹת, אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת שְׁאֵין לָהֶם שְׁעוֹר. מֵהֶם נִקְרָאִים דְּוִדָּאִים, מֵהֶם גְּפְנִים, מֵהֶם רְמוּנִים, עַד שְׁמִגְעִים כְּמָה צְבָאוֹת הַחוּצָה עַד אוֹתוֹ כּוֹכַב שְׁנִקְרָא נִגְהָ. וְכֵלָם בְּחִבְיבוֹת שְׁלֵא נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים. וְכֵאֵן כְּתוּב (שם ח) אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה בּוֹז יְבוּזוֹ לוֹ. כֵּאֵן [תה] הַשְׁתַּחֲוָּאָה וּפְרִישַׁת יְדֵים לְהִתְדַבֵּק בְּאַהֲבַת רַבּוֹנוּ.

הֵיכַל שְׁשֵׁי. כֵּאֵן הוּא רוּחַ שְׁנִקְרָא חו"ט הַשְּׁנַיִ, סוּד הַכְּתוּב (שם ט) כְּחוּט הַשְּׁנַיִ שְׁפַתוֹתֶיךָ. הֵהֵיכַל הַזֶּה [היכל שְׁנִקְרָא] נִקְרָא הֵיכַל הַרְצוּן.

לוֹן וְאַתְחַדְשׁוֹן כְּמִלְקַדְמִין וְאֵינוֹן נִוְקְבֵי וְאֲזִלִי וְשֹׁאטָן וְעַד לֹא מְסִימֵי מִתְדַעְכֵי. וְהֵאֵי נִיצוּצָא בְּטַשׁ בְּהוּ וְנִהִיר לוֹן וְאַתְחַדְרָן כְּמִלְקַדְמִין, בְּגִין דְּהֵהוּא נִיצוּצָא כְּלִיל מִכְּלָא כְּלִיל מֵאַרְבַּע גְּוּוּנִין וּבְגִין דָּא אֵינוֹן מִתְהַפְּכִין לְכָל הַנִּי גְּוּוּנֵי.

רוּחָא דָּא אֶתְפְּלִיל בְּרוּחָא אַחֲרָא כְּדִקְאֲמָרָן וְאַתְחַזוֹן תְּרִין פְּחָדָא, וְלֹא כְּאַחֲרִין קְדָמָאִין דְּכַד אֶתְפְּלִיל דָּא בְּדָא לֹא אֶתְחַזֵי בַר חַד. וְהֵכָא אֶתְחַזוֹן תְּרִין וְקִימֵי בְּחִבְיבוֹתָא כְּלִילָן מִכְּלָהוּ תַּתְּאֵי, וְאֵף עַל גַּב דְּאֵנוֹן תְּרִין אֵנוֹן חַד. כַּד אֶתְפַּשֵּׁט (נ"א בַר דְּאַתְפַּשְׁטוּ) רוּחָא בְּרוּחָא וְאַתְחַזוֹן בְּחִבְיבוֹתָא כְּלִילָן מִכְּלָהוּ תַּתְּאֵי, וְדָא (ד"א דָּא) הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (שיר השירים ד) שְׁנַיִ שְׁדִיף כְּשֶׁנִּי עֲפָרִים תְּאוּמֵי צְבִיבָה הִרְעִים בְּשׁוֹשְׁנֵים.

וְכַד תְּרִין רוּחִין מִתְפַּשְׁטָן דָּא בְּדָא בְּחִבְיבוֹתָא כְּדִין אֶתְהִדֵר הָאֵי הֵיכְלָא וְאַקְרִי הֵיכַל אֶהְבָּה הֵיכְלָא דְרַחֲמֵימוֹתָא, הֵיכְלָא דָּא קָאִים תְּדִיר בְּקִיּוּמִיָּה, אֶתְגְּנִיז בְּרְזָא דְרִזוּן לְמָאן דְּאַצְטְרִיף לְאַתְדַבְּקָא בֵּיהּ. וְהֵכָא פְתִיב, (שיר השירים ז) אֶתָּן אֶת דְּוִדִי לָךְ. לְבַתֵּר כַּד נִהְרִין תְּרִין רוּחִין דְּאֵנוֹן חַד נְפְקֵי כְּמָה חֵיילִין לְכַמָּה סְטָרִין אֲלֵפִין וְרַבּוּוֹן דְּלִית לוֹן שִׁיעוּרָא, מְנַהוֹן אַקְרוּן דְּוִדָּאִים. מְנַהוֹן גְּפְנִים. מְנַהוֹן רְמוּנִים. עַד דְּמָטוּ כְּמָה חֵיילִין לְבַר עַד הֵהוּא כְּכָבֵא דְאַקְרִי נִגְהָ וְכֵלָהוּ בְּחִבְיבוֹ דְּלֹא מִתְפַּרְשִׁין לְעֵלְמִין, בְּהֵכָא כְּתִיב, (שיר השירים ח) אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה בּוֹז יְבוּזוֹ לוֹ. הֵכָא (ד"א כְּתִיב) הַשְׁתַּחֲוָּאָה וּפְרִישׁוֹ דְרִין לְאַתְדַבְּקָא בְּרַחֲמֵי דְמֵאֲרִיָּה:

הֵיכְלָא שְׁתִּיתָאָה הֵכָא הוּא רוּחָא דְאַקְרִי חו"ט הַשְּׁנַיִ, רְזָא דְכְּתִיב, (שיר

כִּאֲנִי רִוַח וְרִוַח שֶׁהוּא רִצּוֹן שְׂכַל הַרְוַחוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת הַלָּלוּ רְצִים אֲתִירֶה לְהַדְבִּק בָּהּ בְּנִשְׁיָקָה בְּאַהֲבָה.

רוּחַ זֶה נִכְלָל בְּשֵׁשׁ, וְעוֹמֵד בְּשֵׁשׁ נִכְלָל בְּשֵׁשׁ שְׁלֹמֶטָה יַחַד עִמוֹ, וְעוֹמֵד בְּשֵׁשׁ עֲלִיוֹנִים. וְלִכְּנֵן רוּחַ זֶה מוֹצִיא שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֹרוֹת כְּלוּלִים כֻּלָּם מִלְמֶטָה וּמִלְמַעְלָה. שְׁנַיִם עֶשֶׂר הָאֹרוֹת הַלָּלוּ הֵם שְׂמַחִים לְעֲלוֹת לְמַעְלָה וְלִקְבֹּל כֹּל אֵלֹהֵי שְׁלֹמֶטָה.

הַיְכָל זֶה שֶׁהוּא רִצּוֹן, רִצּוֹן הַכֹּל, מִי שְׁקוֹשֵׁר קְשָׁרִים וּמַעְלָה אוֹתָם לְכֹאֵן, זֶהוּ שְׂמִפִּיק רִצּוֹן מֵה' בְּחִבּוּבֹת. בְּתוֹךְ הַיְכָל הַזֶּה נֶאֱסַף מִשָּׁה בְּאַהֲבָה, שְׁבוּשָׁק נְשִׁיקוֹת אַהֲבָה. זֶהוּ הַיְכָל שֶׁל מִשָּׁה. רוּחַ זֶה רוּחַ הָאַהֲבָה. הַרוּחַ שֶׁל הַיַּחֲוֵד שְׂמִמְשִׁיף אַהֲבָה לְכָל הַצְּדִידִים.

וְאוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֹרוֹת עוֹלָם וְלוֹהֲטִים. מֵהַנְּצַנּוּץ שְׁלֵהֶם יוֹצֵאוֹת אַרְבַּע חִיּוֹת קְדוֹשׁוֹת אוֹהֲבֵי הָאַהֲבָה. אֵלֶּה נִקְרָאִים חִיּוֹת גְּדוּלוֹת לְהַתְחַבֵּר אוֹתָם קְטַנּוֹת לְהַכִּלֵּל בָּהֶם, שְׂכַתוֹב (תהלים קד) חִיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדוּלוֹת.

אֵלֶּי אֲחִיזוֹת זוּ בְּזוּ לְאַרְבַּעַת צְדָדִים, כְּמוֹ אֲגוֹז שְׂמַחְבֵּר לְאַרְבַּעַת צְדָדִים, וְלִכְּנֵן נִקְרָא הַיְכָל זֶה גִּנַּת אֲגוֹז, שְׂכַתוֹב (שיר) אֵל גִּנַּת אֲגוֹז יִרְדָּתִי. מֵה זֶה אֵל גִּנַּת אֲגוֹז? מִשּׁוּם גִּנַּת אֲגוֹז יִרְדָּתִי, שֶׁהוּא הַיְכָל הָאַהֲבָה לְהַתְדַבֵּק זָכָר בְּנִקְבָּה.

אֵלֶּה הָאַרְבַּע נִפְרָדִים לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר, שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ לְכָל צֶדֶד. כֹּל אוֹתָם תַּחְתּוֹנִים כְּלוּלִים בָּהֶם. וּבָהֶם קָמִים רוּחוֹת עִם רוּחוֹת, אֹרוֹת עִם אֹרוֹת. כֻּלָּם אֵלֶּה עִם אֵלֶּה עַד שְׁנַעֲשִׂים אֶחָד. וְאֵז רוּחַ זֶה שְׂכַלּוֹל מִכָּל עוֹלָה לְהַתְעַטֵּר

(השירים ד) כָּחוֹט הַשָּׁנִי שְׂפָתוֹתֶיךָ, הַאִי הַיְכָלָא (היכלא דאקרי) אַקְרִי הַיְכָל הַרְצוֹן, הֶכָא רוּחָא דְאִיהוּ רַעוּא דְכָל הַגִּי רוּחִין תַּתְּאִין רְהִטִין אֲבַתְרִיה לְאַתְדַבְּקָא בֵּיהּ בְּנִשְׁיָקָה בְּרַחֲמֵימוֹתָא. הַאִי רוּחָא אֲתַפְּלִיל בְּשִׂית. וְקִימָא בְּשִׂית. אֲתַפְּלִיל בְּשִׂית דְלִתְמָא בְּהַדִּיה. וְקִימָא בְּשִׂית עֲלֵאִין. וּבְגִין כֶּךָ הַאִי רוּחָא אֲפִיק תְּרִיסַר נְהוּרִין כְּלִילִין כְּלִילִין מִתְמָא וּמִלְעֵילָא, הַגִּי תְּרִיסַר נְהוּרִין אֲנוּן חֲדָאן לְסַלְקָא לְעֵילָא וְלִקְבֹּלָא כָּל אֲנוּן דְלִתְמָא.

הַיְכָלָא דָּא דְאִיהוּ רִצּוֹן רַעוּא דְכָלָא, מָאן דְקָשֵׁר קְשָׁרִין, וְסַלִּיק לִוְן הֶכָא, דָּא הוּא דְאַפִּיק רִצּוֹן מִיַּי בְּחִבּוּבֹתָא. בְּגוּ הַיְכָלָא דָּא אֲתַכְּנִישׁ מִשָּׁה בְּרַחֲמֵימוּ דְנִשְׁיָק נְשִׁיקֵי רַחֲמֵימוֹתָא. הַאִי הוּא הַיְכָלָא דְמִשָּׁה. רוּחָא דָּא רוּחָא דְרַחֲמֵימוֹתָא, רוּחָא דִּיחֻדָּא דְאַמְשִׁיף רַחֲמֵימוּ לְכָל סְטָרִין.

וְאֲנוּן (ד"א אנון) תְּרִיסַר נְהוּרִין סְלִקִין וְלִהְטִין. מְנַצִּיצוּ דְלִהוֹן נַפְקֵי אַרְבַּע חִיּוֹן קְדִישִׁין רַחֲמֵי דְאַהֲבָה, אֵלִין אֲקִרוּן חִיּוֹת גְּדוּלוֹת לְאַתְחַבְּרָא אֲנוּן זוּטֵי לְאַתְכַּלְלָא בְּהוּ, דְכַתִּיב, (תהלים קד) חִיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדוּלוֹת.

אֵלִין אֲחִידִין דָּא בְּדָא לְאַרְבַּע סְטָרִין, כְּאַגוֹזָא דְמִתְחַבְּרָא לְאַרְבַּע סְטָרִין, וּבְגִין כֶּךָ אַקְרִי הַיְכָלָא דָּא, גִּנַּת אֲגוֹז דְכַתִּיב, (שיר השירים ו) אֵל גִּנַּת אֲגוֹז יִרְדָּתִי, מָאִי אֵל גִּנַּת אֲגוֹז, בְּגִינִיה דְגִּנַּת אֲגוֹז יִרְדָּתִי דְאִיהוּ הַיְכָלָא דְרַחֲמֵימוּ לְאַתְדַבְּקָא דְכוּרָא בְּנוֹקְבָא.

אֵלִין אַרְבַּע מִתְפָּרְשֵׁן לְתִרִיסַר, תֵּלַת תֵּלַת לְכָל סְטָר. כֹּל אֲנוּן תַּתְּאִי כְּלִילִין בְּהוּ. וּבְהוּ קִימִין רוּחִין בְּרוּחִין נְהוּרִין בְּנְהוּרִין, כְּלִילִין אֵלִין בְּאֵלִין עַד דְאַתְעַבִּידוּ חַד. וּכְדִין הַאִי רוּחָא דְכָלִיל מִכָּלְהוּ סַלְקָא לְאַתְעַטֵּרָא

[להתעורר] ברוח של מעלה, אותו שנקרא שמים, ומזמין אותו להתחבר עמו. כיון שנקשרו כלם שלמטה יחד עמו, אמר (שם א) ישקני מגשיות פיהו. ואז החדוה היא להתקשר רוח ברוח ולהשתלם זה בזה, ואז היא השלמות בחבור אחד.

כיון שרוח זה מתחבר עמו ונשלמו זה בזה ומאירים זה בזה בכל השלמות פראוי ברצון זה שמתפלל בן אדם צדיק שמעלה הכל פראוי עד אותו מקום לחבר אהבה זה בזה, ואז (שמים מתחבר ברוח זה באהבה בשלמות בהארה מתדבקים זה בזה, ואז) כל אותם היכלות וכל אותם רוחות שנקבלו בזה, כל אחד ואחד מאותם רוחות והיכלות שהם בכלל של שמים, כל אחד ואחד נוטל אותו היכל ואותו רוח שראוי לו להתחבר עמו ולהשתלם עמו פראוי.

[משום שהרוח הששי הזה שנקרא שמים רוח קדוש למעלה, נוטל היכל זה, הרוח הזה שנקרא רצון מעלה אותם אליהם באותו חוד, וכך מתחברים רצון להתגשק] (נ"א משום שאותו רוח ששי שנקרא רצון מעלה אותם אליהם באותו חוד, וכך מתחברים שמים, שהוא רוח קדוש למעלה, נוטל היכל זה רוח זה שנקרא רצון להתגשק] זה בזה, להתחבר זה בזה, להשתלם זה בזה. וזה סוד (בראשית טז) וישק יעקב לרחל וגו'.

אברהם שהוא זמין למעלה נוטל [היכל שאמרנו] [היכל אהבה] רוח שנקרא אהבה להתקשר זה בזה, וסימן לדבר - (שם יב) הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. ויפי של האשה באותם שדים.

יעקב שהוא שמאל נוטל אותו היכל [של בית דין שכל הדינים מתעוררים משם הרוח שנקראת זכות להתחבר זה בזה ולהשתלם זה בזה להיות הכל אחד פראוי. שאר

(נ"א לאתערא) ברוחא דלעילא ההוא דאקרי שמי"ם וזמין ליה לאתחברא בהדיה, כיון דאתקשרו בלהו דלתתא בהדיה אמר (שיר השירים א) ישקני מגשיות פיהו, וכדין איהו חדוה לאתקשרא רוחא ברוחא ולאשתלמא דא בדא, כדין איהו שלימו בחבורא חדא.

כיון דהאי רוחא אתחבר בהדיה ואשתלים דא בדא ואתנהירו דא בדא בכל שלימו כדקא חזי בהאי רעותא דצלי בר נש זכאה דסליק פולא כדקא חזי, (דף מה ע"א) עד ההוא אתר לחברא רחימו דא בדא, כדין (ד"א שמיא אתחבר ברוחא דא ברחימו בשלימו באנתרוחא מתדבקו דא בדא, כדיו) כל אנון היכלין וכל אנון רוחין דאתפלילו בהאי כל חד וחד מאנון רוחין והיכלין דאנון בכללא דשמים כל חד וחד נוטיל ההוא היכלא וההוא רוחא (פאתר) דאתחזי ליה לאתחברא בהדיה ולאשתלמא בהדיה כדקא יאות.

(ד"א כיון דההוא רוחא שתיחא דאקרי שמים דאיהו רוחא קדישא לעילא נוטיל היכלא דא רוחא דא דאקרי רצון סליק לון לגביהו בההוא יחודא. והכי אתחברו רצון לאתנשא) (בן צ"ל הרשב"י) (נ"א כיון דההוא רוחא שתיחא דאקרי רצון סליק לון לגביהו בההוא יחודא והכי אתחברו שמים דאיהו רוחא קדישא לעילא נוטיל היכלא דא רוחא דא דאקרי רצון לאתנשא) דא בדא. לאתחברא דא בדא לאשתלמא דא בדא. ורזא דא (בראשית טז) וישק יעקב לרחל וגו'.

אברהם דאיהו ימינא לעילא נוטיל (ד"א ל"ג היכלא דאמרנו) (היכל אהבה) רוחא דאקרי אהבה לאתקשרא דא בדא לאתחברא דא בדא למהוי חד וסימניך (בראשית יב) הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. ושפירו דאתתא באנון שדים.

יעקב דאיהו שמאלא נוטיל ההוא היכלא (פקודי רנ"א א דבי דינא דכל דיניו מתעורין מתפני רוחא דאקרי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה" שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדושי" להצילנו מהמגומה הנורא!

המגשמים זמורו פחד הנדע.
אליו אינו קרא מושקליו פחד.
דא דאמרי ספר הזור, דאדו
פתיבת נח דמתקפשו פה לעינז
מוערי, ושבט מולכותא, וקומנו
אחד מערי, ועינז מושקדה.
אבדו דתמו (שמות א) כל המן
הילוד הלאור השלימה. דא
אורה תספרא דא.

(זהר הלכות ד' דף קל"ג, פנינא מהמנא).
(ועינז תלמוד יורה דעה ע"ב עמוד
ד', וכתבמות המוציא לאור תלמוד
מוקדמיא, וכן ד' רבינו חיים"ק הרב משה
קורדובורו, דע את אילני אברה, י"א).

התפסח ל' הייב לא קרא עצה תלמוד עזרת משה וסודא, אלא מלמד "זהר הקדוש" כיון ללא תשכח, שכתבו "זהר הקדוש" לבעל כל גזרות וקרב ונאמרו
ברכותיו, וזילי ברכת רבי שמעון בן יוחאי נשכח ענן המבר, ובעד ברכת אר התמה הוסיף תפיל, ונכנע שבידות רבי שמעון בן יוחאי עשוהו ענין וחקנה,
שכסודה נעשה הנה, אשר מן בליה כל השעשע רבא נשכחטו, כמנחה במוקדמין, ואז נחשב זה לכוונה בלילית לכל ישראל, עד שבפתי המים לא יצטרך אלא
יצ יאר, וזו עשהו (ישעיה ב' כ"ב), כי לא בחפזו מצא המנוחה לאלהינו מן הודו לנתיבות ה' וצאמפלים אלקי יערי אי... **כי מי עשה יתב פחד מוקדמין פחד אלא**
המנוח אחרת וזלזל מביה מביה מביה, והאמת כי ספר הזהר נעשה אחריו (אחרי רשבי) ו' לעינז פד שיתקפשו בן וקרא שבדוה מן המסודא אוקרא, עד שלא יצטרך
לי (באחריות המים) אלא יציאהו, ואחרינן פיה תועלת נעוצה פניה, והאמת כי תועלת גדולה הוא, כי הוא תועלת מביה מביה (המביה ל' פאירית, וזאת פחד פחד המידה).